

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **P. P.,**
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem sídlem 184 00
Praha 8 – Dolní Chabry, Ledčická 649/15

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.12.2017 č. j. MSK 94566/2017, o správním deliktu,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Havířova ze dne 2.6.2017 č. j. MMH/15439/2017-7, o správním deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno.
2. Žalobce namítal, že v posuzované věci měřila rychlost městská policie. Nebylo však prokázáno, že by městská policie vykonávala tuto činnost na místě určeném Policií ČR. Samotné měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s ust. § 79 silničního zákona. Obecní policie totiž nebyla oprávněna měřit rychlost v ulici Přemyslova, ani v ulici Velvarská. Žalobce také namítal, že výrok správního rozhodnutí je nezákonný pro absenci formy zavinění. Odkázal na ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., a dále na § 93 odst. 1 písm. d) zákona č. 250/2016 Sb., o přestupcích. Namítal také, že nebyla splněna podmínka pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Ze správních rozhodnutí není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, správní orgán se nijak nezabýval tím, co to automat je, resp. jaké znaky musí určitá věc mít, aby se jednalo o automat, v tomto směru ani neprovedl žádné dokazování. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí ani nekonstatuje, jakým rychloměrem byla rychlost měřena.
3. Žalobce rovněž namítal, že skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“ již v době rozhodování žalovaného neexistovala, byla zrušena. Jednalo se o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobce. Žalovaný měl proto rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit. Rozhodnutí je tak nezákonné, byl-li potrestán za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy neoznačovaly za trestné.
4. Žalobce dále uvedl, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona, bylo v období od 1.7.2017 do 13.7.2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13.7.2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění, jakožto znak tohoto přestupku odstraněno. Žalobce s ohledem na zásadu retroaktivity in mitius dovozuje, že tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, je nutné aplikovat nejen na správní delikty, které byly spáchány v období účinnosti této úpravy (tedy od 1.1. do 13.7.2017), ale též na správní delikty, které byly spáchány dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, neboť velmi zásadně omezuje jeho odpovědnost.
5. Dále žalobce namítal, že v článku CCLVII zákona č. 183/2017 Sb., je uvedeno, že zákon nabývá účinnosti dnem 1.7.2017, ovšem takovéto určení účinnosti právního předpisu je v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv. Z uvedeného lze dle žalobce dovodit, že pokud je vydán zákon s účinností stanovenou v rozporu s předepsanými pravidly, nabude zákon účinnosti podle obecné úpravy, a tedy 15. dnem od vyhlášení zákona, tedy 13.7.2017. Zákon č. 183/2017 Sb., nemohl nabýt účinnosti ke dni 1.7.2017.

6. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán rozhodoval o sankci nezákonně. Správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl, dle kterého konkrétního ustanovení právního předpisu o výši sankce rozhodoval. Poukázal na to, že ve věci bylo pravomocně rozhodnuto 23.8.2017. Dne 1.7.2017, tedy dříve, však nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o přestupcích. Z § 2 odst. 6 uvedeného zákona plyne, že pachatelé lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Žalobce tak není schopen přezkoumat, zda dle ke dni právní moci účinného právního předpisu vůbec bylo možné uložit příslušný druh trestu. Ve výroku rozhodnutí absentuje řádný odkaz na ustanovení právního předpisu, dle kterého bylo rozhodováno, resp. dle kterého byla uložena pokuta. Takové rozhodnutí postrádá elementární prvky přezkoumatelnosti. Z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 1.500 Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozmezí, nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možné uložit sankci v takové výši.
7. Žalobce dále uvedl, že správní orgán vůbec nezohlednil § 44 nového zákona o přestupcích, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. Žalobce zastává názor, že v jeho případě byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty, správní orgán byl povinen uvést ve výroku právní ustanovení § 44 nového zákona o přestupcích ve vztahu k rozhodování o sankci a byl povinen s přihlédnutím k existenci tohoto ustanovení rozhodovat. Správní orgán ovšem rozhodoval tak, jakoby ust. § 44 nového zákona o přestupcích vůbec neexistovalo.
8. Žalobce žalovanému dále vytkl, že ve výroku rozhodnutí správní orgán neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena, ve výroku správní orgán nevymezil ani místo údajného protiprávního jednání stakovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost, a výrok rozhodnutí není srozumitelný také pro absenci údaje o rychlosti jízdy vozidla.
9. Další výhrady žalobce směřovaly k tomu, že nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel, a to např. pomocí speciální dopravní značky pro úsekové měření, kterou ostatně ani platný právní řád nezná. Neexistuje web spravovaný orgány veřejné moci, ze kterého by se dalo zjistit, v jakých úsecích se provádí v České republice úsekové měření rychlosti. Na počátku obce není dopravní značka, a ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografováni při vjezdu do obce a při odjezdu z obce v rámci úsekového měření rychlosti. Kamery umístěné v obci nejsou viditelně označeny, jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel vyjíždějících do obce a z obce vyjíždějících.
10. V žalobě žalobce rovněž polemizuje o zákonnosti případně ústavnosti postihu provozovatele vozidla za jednání třetí osoby.
11. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl, že oprávnění Městské policie Havířov měřit rychlost vozidel v daném místě je doložena listinou s názvem Určení úseků pozemních komunikací k měření rychlosti vozidel Městskou policií Havířov od 1.8.2016 do 31.12.2016 na č. 1. 11 spisu. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu, nikoli přestupku, jedná se o objektivní odpovědnost, zavinění se tedy nezkoumá. K závěru, že bylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, žalovaný odkázal na

oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 27.9.2016 na č. l. 1 správního spisu, dále na protokol o měření průměrné rychlosti (č. l. 2 správního spisu), z něhož plyne, že šlo o tzv. úsekové měření rychlosti, a na ověřovací list (č. l. 9 správního spisu), v němž je specifikováno umístění rychloměru. K námitce ohledně neexistence správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, žalovaný konstatoval, že projednávaný skutek se stal 3.9.2016, správní řízení bylo zahájeno doručením příkazu 20.3.2017, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2.6.2017 bylo vydáno 13.6.2017, tedy vše přede dnem 1.7.2017, kdy nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a ke změnám v zákoně o silničním provozu, provedeným změnovým zákonem č. 183/2017 Sb. Žalovaný pak postupoval v souladu s přechodnými ustanoveními § 112 zákona č. 250/2016 Sb. Zahájené řízení o správním deliktu bylo dokončeno podle dosavadních zákonů (§ 112 odst. 4 citovaného zákona). Odpovědnost za dosavadní správní delikt nezanikne dříve, než uplynula lhůta pro zánik odpovědnosti stanovená dosavadními zákony, tj. lhůta subjektivní dvouletá a objektivní čtyřletá. Nová právní úprava není pro žalobce příznivější, odpovědnost za správní delikt proto žalovaný posuzoval podle dosavadní právní úpravy (§ 112 odst. 1 citovaného zákona). S ohledem na tento fakt ani nebyl povinen se touto otázkou v rozhodnutí výslovně zabývat. Zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti 1.7.2017, nikoli až dnem 13.7.2017, jak dovozuje žalobce. Dále žalovaný uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno přede dnem 1.7.2017, je v něm tedy správně uvedeno, že sankce se ukládá podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, v návaznosti na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Z těchto ustanovení – v rozhodném znění, tj. ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, jednoznačně plyne, že pokuta byla uložena v rámci zákonné sazby 1.500 Kč až 2.500 Kč. I podle nové právní úpravy lze uložit pokutu ve stejném rozmezí, došlo pouze k přečíslování odstavců v ust. § 125f zákona o silničním provozu. Žalovaný tedy neměl důvod napadené rozhodnutí v tomto ohledu jakkoliv měnit. Pokud jde o mimořádné snížení výměry pokuty pod dolní hranici sazby ve smyslu § 44 zákona č. 250/2016 Sb., žalovaný zdůraznil, že žalobce ani neuváděl žádné relevantní okolnosti, které by k takovému postupu zavdávaly sebemenší důvod, ze spisu žádné takové okolnosti nevyplývají a žalovaný je neshledal. Tvzení uváděná v žalobě nelze v žádném případě považovat za okolnosti mimořádného charakteru, které by odůvodňovaly snížení sankce pod dolní hranici sazby. Za absurdní považuje žalovaný námitku žalobce, že z výroku rozhodnutí není zřejmé místo spáchání přestupku. Zdůraznil, že ve výroku je místo přestupku popsáno jako „v Havířově – městě na ulici Dělnická, ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Mánesova ke křižovatce s ulicí Moskevská“. Každému průměrnému člověku je zřejmé, že se musí jednat o úsek ulice Dělnické nacházející se mezi oběma zmíněnými křižovatkami. Tento úsek má délku cca 570 m. Dále uvedl, že vzhledem k tomu, že nelze dokazovat negativní skutečnosti, vycházel správní orgán z toho, že není-li v daném úseku rychlost upravena dopravní značkou odlišně od obecné úpravy, platí tato obecná úprava podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, což mimochodem vyplývá, jak z oznámení přestupku, tak z protokolu o měření průměrné rychlosti. Žalobce ostatně netvrdí, tím méně prokazuje, že v daném místě byla nejvyšší dovolená rychlost upravena dopravní značkou. K námitce ohledně absence přesné rychlosti jízdy ve výroku rozhodnutí a absence popisu protiprávního jednání, žalovaný uvedl, že výrok je v tomto ohledu zcela jednoznačný a nepřipouští interpretaci namítanou žalobcem. Ve výroku je

uveden jak popis skutku, který vykazuje znaky přestupku, tj. překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 14 km/h, tak právní kvalifikace přestupku, jehož znaky jednání nezjištěného řidiče vykazuje - § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Výrok tedy splňuje požadavky formulované v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 465/2016-46. Žalovaný dále uvedl, že povinnost označovat úseky pozemních komunikací, na kterých měří rychlost obecní policie, v době skutku již neexistovala. K namítané protiústavnosti právní úpravy žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 73/2016-40.

12. Se souhlasem účastníků řízení soud rozhodl o věci samé v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, bez nařízení jednání.
13. Ze správních spisů bylo zjištěno, že správnímu orgánu I. stupně byl dne 29.9.2016 oznámen přestupek, jehož se měl dne 3.9.2016 ve 13:14 hodin v obci Havířov na ulici Dělnická dopustit neznámý pachatel jako řidič motorového vozidla Audi, RZ X tím, že řídil vozidlo rychlostí jízdy nejméně 64 km/h, čímž nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci překročil nejméně o 14 km/h. Ve zjištěné rychlosti jízdy byla ve prospěch pachatele zohledněna největší možná chyba měření ± 3 km/h stanovená výrobcem automatizovaného bezobslužného technického prostředku SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL 0025. Uvedený skutek vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Spis obsahuje ověřovací list č. 8012-OL-70417-15 vztahující se k silničnímu rychloměru SYDO Traffic Velocity, výrobní čísla GEMVEL0025, umístění rychloměru Havířov, ulice Dělnická. Rychloměr jako stanovené měřidlo byl ověřen a bylo jej lze používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti. Ověřovací list byl vystaven s platností do 6.12.2016. Na čísle listu 11 správního spisu je listina vystavená Policií ČR, Krajským ředitelstvím Policie Moravskoslezského kraje, dopravním inspektorátem, územním odborem Karviná dne 1.8.2016, označená jako Určení úseků pozemních komunikací k měření rychlosti vozidel Městskou policií Havířov od 1.8.2016 do 31.12.2016, v níž je uvedeno, že v souladu s ust. § 79a zákona č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, určil Dopravní inspektorát Karviná Městské policii Havířov k měření rychlosti úseky pozemních komunikací, kromě jiného v Havířově – Městě, silnice č. III/4746 – ulice Dělnická v úseku od křižovatky ulice Mánesova po okružní křižovatku (ulice Karvinská – ulice Moskevská).
14. Vzhledem k tomu, že z důvodů uvedených v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, na které soud odkazuje, kdy správní orgán do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o přestupku v souladu s ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, odložil.
15. Doručením příkazu č. j. MMH/15439/2017-3 žalobci dne 20.3.2017 správní orgán zahájil řízení o předmětném správním deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti příkazu podal žalobce v zákonné lhůtě odpor. Správní orgán I. stupně následně vyrozuměl žalobce o zahájení řízení o správním deliktu a o provádění důkazů mimo ústní jednání dne 22.5.2017. Zároveň byl poučen o

možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Vyrozumění bylo doručeno k rukám zmocněnce žalobce.

16. Na základě výše uvedeného provedl správní orgán I. stupně dne 22.5.2017 důkazy listinami obsaženými ve spise, o čemž svědčí protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání. V uvedený den se zmocněnec žalobce ke správnímu orgánu nedostavil a možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužil.
17. Dne 2.6.2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o správním deliktu č. j. MMH/15439/2017-7, jímž žalobci za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uložil pokutu podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu v návaznosti na § 125c odst. 5 písm. g zákona o silničním provozu ve výši 1.500 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč. Uvedeného správního deliktu se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla Audi, RZ X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 3.9.2016 ve 13:14 hodin v Havířově – Městě na ulici Dělnická, ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Mánesova ke křižovatce s ulicí Moskevská, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, kdy se nezjištěný řidič dopustil jednání vykazujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zákonem o silničním provozu na 50 km/h překročil o 14 km/h, kdy nejnižší prokazatelná rychlost jeho jízdy byla 64 km/h. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce toliko blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu nedoplnil. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
18. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.
19. Krajský soud k jednotlivým žalobním námitkám uvádí následující: odpovědnost provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody, k naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa. Námitka žalobce, že ve výroku rozhodnutí absentuje forma zavinění, je proto nedůvodná. Stejně tak nedůvodná je i námitka žalobce, že bylo postupováno v rozporu s § 79a silničního zákona s argumentací, že rychlost měřila městská policie a že nebylo prokázáno, že by městská policie tuto činnost vykonávala na místě určeném policií. Uvedené tvrzení žalobce je v rozporu se správním spisem. Oprávnění městské policie měřit rychlost vozidel v daném místě a čase byla prokázána výše uvedenou listinou vystavenou Policií ČR dne 1.8.2016, označenou jako Určení úseků pozemních komunikací k měření rychlosti vozidel Městskou policií Havířov od 1.8.2016 do 31.12.2016, v níž je specifikována silnice III/4746 v Havířově – ulice Dělnická v úseku od křižovatky ulice Mánesova po okružní křižovatku (ulice Karvinská – ulice Moskevská). V rozporu s obsahem správního spisu je rovněž tvrzení žalobce a jeho námitka, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Z výše citovaného obsahu

správního spisu správního orgánu I. stupně, konkrétně z oznámení o podezření, že byl spáchán přestupek ze dne 27.9.2016 a ze záznamu pořízeného silničním rychloměrem SYDO Traffic Velocity, výrobního čísla GEMVEL0025, k němuž byla doložena fotodokumentace se podává, že se jednalo o automatizovaný technický prostředek, který byl kalibrováným a schváleným měřicím zařízením, což bylo doloženo ověřovacím listem k danému měřidlu. Ze záznamu z automatického rychloměru vyplynulo, že místo spáchání přestupku se nacházelo v obci v místě, na které se vztahovala obecná úprava podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, což bylo prokázáno, jak protokolem o měření průměrné rychlosti, tak i oznámením přestupku. Tvrzení žalobce, že minimálně v části ulice Dělnická se smí jet rychlostí 70 km/h a že správní orgán nevěnoval pozornost zjištění, jaká platila nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku komunikace, kde mělo dojít k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, je tvrzením účelovým a spekulativním. Soud nemohl pominout tu skutečnost, že žalobce v průběhu správního řízení žádné námitky nevznášel. Ani v průběhu soudního řízení nepředložil žádné důkazy, které by závěr o tom, že v místě měření rychlosti platila obecná úprava podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, vyvracely, nepředložil. Soud naopak považuje důkazy provedené správním orgánem za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Z formulace výroku, v němž je místo přestupku popsáno jako „v Havířově – Městě, na ulici Dělnická, ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Mánesova ke křižovatce s ulicí Moskevská“, je vymezeno určitě a je z něho zřejmé, že se jedná o úsek ulice Dělnické, nacházející se mezi označenými křižovatkami. Nelze přisvědčit námitkám žalobce ohledně tvrzených vad výroku. Především je nutno zopakovat, že skutková podstata podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž jej činí odpovědným za správní delikt. Ve výroku rozhodnutí je popsáno jednání vykazující znaky správního deliktu, z výroku je zřejmé, jaké konkrétní právní ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil, že se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, je tam údaj o tom, že se nezjištěný řidič dopustil jednání vykazujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v rozporu s § 18 odst. 4 téhož zákona tím, že nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zákonem o silničním provozu na 50 km/h překročil o 14 km/h, kdy nejnižší prokazatelná rychlost jeho jízdy byla 64 km/h. O porušení povinnosti a všech zákonných ustanovení tvořících právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu nemohly v dané věci vzniknout pochybnosti vzhledem k jasnému vymezení skutku ve výroku správního rozhodnutí.

20. Ve shodě s žalovaným také soud považuje výrok o sankci zcela v souladu se zákonem. Dovolával-li se žalobce splnění podmínek pro mimořádné snížení výměry pokuty odkazem na § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, pak žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, ani v žalobě netvrdí žádné právně významné okolnosti, které by k takovému postupu zavaděly důvod. Výtky žalobce vůči správnímu orgánu, že ust. § 44 zákona č. 250/2016 Sb., nezohlednily, je proto liché. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno 2.6.2017, tedy přede dnem účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., a proto se správní orgán I. stupně jeho případnou aplikací zabývat nemohl. Žalovaný, který o odvolání rozhodl již v době účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., řízení o správním deliktu dokončil v souladu s § 112 odst. 4

zákona č. 250/2016 Sb., podle dosavadních předpisů, přičemž podstatné také je, že žalobce možné užití později účinného zákona v průběhu správního řízení nenamítal a žalovaný tedy nebyl povinen se touto otázkou výslovně zabývat. Zákon o silničním provozu ve znění účinném od 1.7.2017 není pro žalobce v žádném ohledu příznivější s ohledem na znění relevantních ustanovení zákona.

21. Soud považuje za zcela v souladu se zákonem také výrok o sankci. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zjevné, že se při stanovení výše sankce zabývaly hledisky danými § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona, přičemž sankce 1.500 Kč byla stanovena na spodní hranici zákonného rozmezí od 1.500 do 2.500 Kč. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obsahují také úvahy o tom, ke kterým hlediskům správní orgány přihlédly a jaký měla vliv na výši uložené sankce. Závěry správního orgánu I. stupně jsou podrobně uvedeny na straně 4.
22. Řízení o předmětném správním deliktu bylo zahájeno 20.3.2017, rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno 13.6.2017, tedy před datem 1.7.2017, kdy nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb. Žalovaný pak postupoval ve shodě s § 112 citovaného zákona a řízení dokončil dle § 112 odst. 4 citovaného zákona podle dosavadních předpisů.
23. K namítané protiústavnosti postihu provozovatele vozidla soud uvádí, že podstatným je skutečnost, že žalobce byl provozovatelem označeného vozidla, přičemž vztah provozovatele vozidla a jiného uživatele je ryze soukromoprávní a záleží toliko na provozovateli vozidla, za jakých podmínek, či zda vůbec přenechá automobil k užívání jiné osobě. Souladem ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 6 As 73/2016-40.
24. Ze všech uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto byla v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.
25. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29.06.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje